

Golob golobu.

Spisal *Polenčan.*



mes je obiskal sosedov Sivček našega Belčka," tako je začel praviti Slavko svoji babici, ko se je ta vrnila s polja domov. Videl je namreč, da je priletel sosedov golob k enemu izmed njegovih. „Sedla sta na naše sleme in se pogovarjala. Jaz sem se potuhnil, da bi ju ne splašil. Slišal sem tudi njun pogovor. Najprej je pravil naš Belček tako-le: Ko sem izlezel iz luščine in se začel zavedati, da živim, se mi je prav dobro godilo. Moji starši so mene in mojo sestro prav lepo oskrbovali; toda to življenje ni trajalo dolgo, zakaj kmalu sva morala hoditi za materjo, če sva hotela dobiti kaj za nenasitni želodček. Črez nekoliko časa sva si pa morala sama preskrbovati živež. Tudi tako se je nama prav dobro godilo, ker nisva imela druge skrbi nego tolažiti si glad. Nekoč prinese naš gospodar — kakor že večkrat — malo žita. Prav nič se nisem bal gospodarja; mnogokrat sem mu sedel na ramo. Toda ravno to mi je bilo v pogubo.

Tudi sedaj sem zletel prav blizu njega. Iztegnil je roko proti meni in me ujel. Mislil sem, da me bo gladil, toda motil sem se prav pošteno. Odnese me je na dvorišče ter me dal dečku. Ta me je vtaknil v jerbašček in me odnesel. Črez dolgo časa sem zopet ugledal beli dan. Bil sem na dečkovem domu. Tam mi je deček postrigel peruti in moral sem postopati ves ljubi dan po dvorišču. Ko so mi po dolgem času zopet porasle peruti, sem odletel tu sem, ker mi je bilo tam preveč dolgočasno. To je moja povest. Povej še ti, ljubi Sivček, svojo!“

Nato je pripovedoval Sivček tako-le:

„Veš, dragi moj, tebi se ni preveč dobro godilo; toda tudi jaz sem že moral prebiti smrtno nevarnost. Nekoč nas je sedela jata na njivi. Kar paše kragulj med nas in pograbi mene ter me jame daviti. Drugi golobi so odleteli, ne vem kam. Takrat bi bil storil gotovo smrt, da me ni rešil lovec. Prišel je ravno po polju; tega se je kragulj ustrašil in odletel. Jaz sem se pa napol mrtev vzdignil in odletel domov. Tako, sedaj sem ti opisal svoj največji strah. Ostani zdrav! Moram iti pogledat še domov.“

„Tako, sedaj vem, odkod je prišel moj Belček,“ je dostavil Slavko.

Stari materi se je zdelo čudno, kako je mogel njen vnuk razumeti, kar sta se pogovarjala goloba. Preiskala je zato Slavčku žepa in res je dobila v desnem suknjinem žepu štiriperesno deteljico. Ker Slavko ni vedel, kaj ima v žepu, je razumel golobov pogovor. Tako pravijo. Najbrže pa si je Slavko sam izmislil oni dve povesti. Prebrisan je dovolj!

